

В обкомі Компартії України

19 липня цього року газета «Радянська Україна» опублікувала виступ члена КПРС, бригадира фрезерувальників Київського верстатобудівного виробничого об'єднання, лауреата Державної премії Української РСР, депутата Київської міської Ради народних депутатів П. П. Матвійчука. Знатний робітник закликав усі колективи бригад зосередити зусилля на підвищенні продуктивності праці, повніше використовувати резерви і переваги нашої економіки, розгорнути в масштабі республіки соціалістичне змагання виробничих бригад під девізом «Кожній бригаді — найвищу продуктивність праці і якість продукції, кожному члену бригади — зразкове робоче місце!»

Почини бригади фрезерувальників Київського верстатобудівного виробничого об'єднання підтримала комплексна бригада автоматників механоскладального цеху № 5 Кіровоградського заводу «Гідросила» (бригадир М. П. Бабін). Бригада переглянула раніше взяті зобов'язання і вирішила за рахунок дальшого вдосконалення організації праці і підвищення культури виробництва на кожному робочому місці, запровадження технічних новинок щороку підвищувати продуктивність праці і забезпечити її зростання до кінця одинадцятої п'ятирічки на 62 проценти проти встановленого завдання 38 процентів. Всю продукцію випускати тільки відмінної якості. Виконати виробничий план трьох років п'ятирічки достроково — до 8 грудня 1983 року, а п'ятирічку в цілому — до 68-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Враховуючи велике практичне значення цієї ініціативи, бюро Кіровоградського обкому Компартії України схвалило ініціативу комплексної бригади автоматників механоскладального цеху № 5 Кіровоградського заводу «Гідросила» і рекомендувало господарським керівникам, партійним і профспілковим комітетам підприємств і будов організувати роботу по її впровадженню.

Необхідно також активніше пропагувати передовий досвід, цінні починання, знаходити і ефективніше використовувати резерви виробництва, наполегливо добиватися збільшення випуску продукції на основі зростання продуктивності праці і зменшення витрат матеріалів і сировини.

Редакціям обласних газет, комітету по телебаченню і радіомовленню рекомендовано постійно висвітлювати хід соціалістичного змагання.

ЗАВДАННЯ — БУТИ ПОПЕРЕДУ

Минулої суботи чотири будівельні бригади нашого об'єднання ударно попрацювали на спорудженні житлових будинків і корівників у господарствах району.

Ініціатива провести день ударної безплатної праці народилася на наших звітно-виборних комсомольських зборах. І тому я і мої друзі не мали права відставати у роботі від досвідчених. Мені, як водіїв, доручили забезпечувати будівельні об'єкти бетонним розчином. Завдання виконав на 105 процентів. Перевершили свої норми виробітку і комсомольці Олександр Герасименко та Микола Вишочко. Хлопці працювали на будівництві корівників у колгоспах імені Держинського та Ілліча.

Всього ж бригади виконали робіт на суму 3000 карбованців.

В. ШЕРЕМЕТ,
водій Компаніївського райміжколгоспбуду.

У Кіровоградському проектно-конструкторському інституті ґрунтообробних та посівних машин комсомольська група з відділу комбінованих агрегатів вважається однією з кращих. Про це мені повідомив секретар комітету комсомолу інституту Олег Маслюков:

— Хлопці й дівчата там підбиралися дружно, ініціативні, так що робота ведеться на високому рівні. Тим більше, що комсорг групи Олександр Сіора — людина у комсомольських справах досвідчена: тричі спільчани обирали його своїм ватажком.

Із таким стажем працювати, недобросовісно просто неможливо, і якщо члени ВЛКСМ виявляли Олександрові високе до-

вір'я, значить, бачили в ньому хорошого товариша і здібного організатора.

Комсомольська група відділу комбінованих агрегатів складається з десяти спільчан, семеро з них мають вищу освіту, решта — середню технічну. До головних зборів року комсомольці підійшли з вагомими трудовими успіхами. На цьому особливо наголошував у звітній доповіді Олександр Сіора.

Для кожного члена ВЛКСМ звітні виборні збори — це ділова розмова про досягнуті успіхи і допущені помилки, це ретельна перевірка його бое-

Комсомольці і молодь Кіровоградщини одностайно підтримали ініціативу трудових колективів і організацій міста Москви про проведення 15 жовтня нинішнього року комуністичного суботника, присвяченого 25-річчю руху ударників і колективів комуністичної праці.

Нині в комсомольських організаціях і осередках області триває підготовка до цієї важливої події.

Свято праці

120 комсомольців і молоді колгоспу імені Леніна вийдуть у день суботника на впорядкування спортивного містечка в місті Новоукраїнці. Юнаки і дівчата працюватимуть на земляних роботах, садитимуть дерева.

ВСІ НА СУБОТНИКІ

Висока трудова дисципліна і взаємодопомога стануть девізом суботника.

В. МАТЯШ,
секретар комсомольської організації колгоспу імені Леніна Новоукраїнського району.

Підтвердити успіх

На комсомольських зборах, що щими днями відбулися на Капітанівському цукровому заводі, молодь підприємства, готуючись до суботника, обговорила і зважила свої виробничі можливості. Найвище досягнення — 800 центнерів цукру в день — комсомольці хочуть повторити 15 жовтня.

В. ГУРИЧЕВ,
м. Новомиргород.



Священна клятва борців

МИ — ЗА МИРІ

Активну боротьбу за зміцнення миру і відвернення ядерної катастрофи разом із дорослими ведуть піонери, комсомольці, школярі. До редакції надходять листи, у яких розповідається про участь молоді у всесоюзних референдумах, республіканських естафетах, конкурсах, мітингах, присвячених боротьбі за мир.

Недавно на Кіровоградщині проходив Тиждень миру. Як повідомив організатор позакласної роботи Кіровоградської СШ № 17 **В. Каюков**, протягом цього тижня учні школи перерахували у Фонд миру сто карбованців, одержані за здачі макулатури та металевий брухт. Окрім того, у мікрорайоні «Радист» школярі провели десант «Книга — прапор» — розповсюдили суспільно-політичну літературу на 166 карбованців. Завершився Тиждень миру у СШ № 17 конкурсом політичного плакату.

Про те, яку роботу по зміцненню миру ведуть члени клубу інтернаціональної дружби Кіровоградської СШ № 13, розповідає у своєму листі до редакції **В. А. Чорна**, завідувач кабінетом української мови і літератури обласного інституту вдосконалення вчителів. КІД має такі зв'язки зі школярами Болгарії, Куби, Мопоголії. Разом з дітьми цих країн юні інтернаціоналісти голосують за мир у всьому світі. Кілівці ведуть роз'яснювальну роботу серед молодших школярів — розповідають їм про мирні ініціативи Радянського уряду, пропагують партійні документи і матеріали.

Осінь. Різноманітні кольори постукало у двері шкільної традиційної святої квітви. Цього року воно

пройшло під знаком боротьби за мир. Про свято у Новомиргородській середній школі № 2 розповідає наш громадський кореспондент **В. Шульга**.

«Хай завжди буде сонце!», «Ми — за мир!», «Землю кулю — дітям», «Мир моєму дому», «Планета — наш дім» — так називалися тут композиції, сплетені з вогнених жоржин, ніжних троянд, нелицяких глідолусів.

Мовою квітів про мир промовляли до присутніх і композиції представників одинадцяти шкіл Олександрійського району, що з'їхалися до Червонокам'яного будинку піонерів. Його працівник **В. Грабко** пише: «Особливо запам'яталися присутнім композиції Попельнянської СШ «Мир планеті Земля» і «Уряд США — ворог миру», зроблені з жолудів, шишок, кори дерев, моху, листя і квітів. На виставці учні виступали з лісицями, танцями. А закінчили свято піснями чільських патріотів «Ми переможемо».

Про те, як відгукнулися на естафету миру дітям Європи, що крокує дорогою нашої Батьківщини, юні жителі шахтарської Олександрії, розповідає у своєму листі **О. Ерлік**. Учасники мітингу в Олександрійській школі № 17 дали урочисту клятву боротися проти війни, зберегти мир, зберегти планету живою, квітучою, щасливою.

Комсомольсько-молодіжна бригада холодноштампувального цеху заготовчого виробництва Кіровоградського виробничого об'єднання «Дружмаш», де бригадиром Олександр Баранов, а групкомсоргом Олександр ШЕВЧУК (на знімку) планові завдання виконав на 115—120 процентів. Колектив зобов'язався скоротити технічні витрати металу на 40 відсотків.

Фото **В. ГРИБА**.

ЗВІТИ І ВИБОРИ В КОМСОМОЛІ

ЩОБ СЛОВО ДІЛОМ ВІДГУКНУЛОСЬ

вір'я, значить, бачили в ньому хорошого товариша і здібного організатора.

Комсомольська група відділу комбінованих агрегатів складається з десяти спільчан, семеро з них мають вищу освіту, решта — середню технічну. До головних зборів року комсомольці підійшли з вагомими трудовими успіхами. На цьому особливо наголошував у звітній доповіді Олександр Сіора.

Для кожного члена ВЛКСМ звітні виборні збори — це ділова розмова про досягнуті успіхи і допущені помилки, це ретельна перевірка його бое-

здатності. На цих зборах спільчани підбивають підсумки своєї роботи за рік, діляться наболілими, обговорюють проблеми, які виникають у процесі діяльності комсомольського колективу. Є вони і в цій групі, однак на зборах про них говорити не поспішали.

Тільки Яна Ровинська, Ольга Володіна, Олег Яблоков і молодий спеціаліст Ольга Кирпиченко вступили на зборах. Однак вони торкнулися суттєвих виробничих питань — говорили про участь у випробуванні нової техніки, у конкурсі на кращу роз-

робку року та ще згадали, що кілька разів працювали на суботниках. Інші ж просто відмовчалися. Склалося враження, що групу, крім питань виробництва, не цікавить нічого — ні відпочинок, ні побутові проблеми, ні спортивні заходи. На це вказали у своїх виступах і завідувач відділом комбінованих агрегатів **О. І. Мордукович**. І заступник секретаря комітету комсомолу заводу «Червона зірка» **Олег Гончаренко**. Адже комсомольці у групі не так багато і кожному, мабуть, було б що сказати.

Звіт комсорга групи Олександра Сіора про проведену роботу був досить самокритичним. І заборгованості траплялися, і пост «Комсомольського прожектора» працював слабо, та й комсомольські збори не завжди проводилися вчасно. Мало уваги комсорг приділяв контролю за виконанням членами ВЛКСМ своїх доручень. Це добре, що Олександр побачив недоліки у своїй роботі, але ж не варто було чекати, щоб сказати про це тільки на звітні-виборні збори. Треба було виправляти їх протягом звітного періо-

ду. Це під силу і комсоргу, і групі, адже вона одна з кращих в інституті.

Комсомольці відділу подали шістьнадцять раціоналізацій, і тільки дві з них було прийнято. Однак жодна не впроваджена у виробництво.

— А це залежить від вас самих, — наголосив парторг відділу **А. І. Корсунський**. — Ваш відпочинок, всі ваші добрі справи у ваших же руках. І тому справжня ініціативність, зацікавленість у роботі повинні стати для вас постійними помічниками і помічниками.

Що ж, лишається цього побажати і новообраному комсоргу **Олегу Яблокову**, і всім спільчаним груп.

О. СКРИТАНЬ.



«БУДОВА

УДАРНА. АЛЕ...»

Під таким заголовком у «Молодому комунарі» було вміщено публікацію, в якій піддавалися критиці адміністрація ударної комсомольської будови гідролізно-дріжджового заводу, тресту «Кіровоградмашважбуд» за незадовільне постачання будівельними матеріалами, невиконання більшості пунктів щодо надання додаткових пільг добровольцям, зокрема взяття на квартирний облік їх сімей.

У відповідь на публікацію директор будівництва В. І. БОГОНОС повідомив:

«У день виходу статті відбулися комсомольські збори працюючих на нашому будівництві добровольців. На зборах були присутні представники адміністрації.

Були розглянуті причини, що заважають нормальній виробничій діяльності, призводять до плинності кадрів. Зауваження, які висловила молодь будівництва, прийняті адміністрацією тресту як план дій.

На сьогоднішній день розв'язано одне з найбільш наболяглих питань — взяття молоді на квартирний облік у тресті «Кіровоградмашважбуд» у плані винятку без дворічного відробітку (рішення № 303 від 18 липня 1983 року); дещо поліпшилося постачання будівельних матеріалів.

Зі свого боку дирекція ударної будови почала постійно контролювати хід будівництва. Вона у випадку несвоєчасної поставки матеріалів і недостатньої забезпеченості фронтом робіт бере активну участь в оперативному викоріненні цих недоліків, а також постійно порушує ці питання на оперативних засіданнях. Разом з цим комсомольцям рекомендовано підвищити активність «Комсомольського прожектора», випускати «бойові листки», «блискавки».

ЯК УЖЕ повідомлялося, в Кіровограді відбувся II обласний зліт піонерських вожатих.

Пленарне засідання відкрив і виступив з доповіддю на ньому перший секретар обласного комітету комсомолу І. О. Шевченко.

На зльоті виступив секретар Кіровоградського обкому Компартії України А. І. Погребняк.

В обговоренні доповіді взяли участь старша піонервожата Гурівської СШ Долішнього району Л. Стахурська, заступник голови по роботі з молоддю колгоспу імені Леніна Новгородківського району командир педзагону Н. Антопенко, старша піонервожата Синьківської середньої школи Ульянівського району Н. Лотецька, директор Палацу піонерів м. Олександрії С. Г. Гончаренко, завідувач відділом народної освіти облвиконкому Б. П. Хижняк, ветеран піонерського руху, піонерка двадцятих років С. Я. Руднева та інші.

Учасники зльоту прийняли звернення до всіх піонерських комісарів області.

ЗЛІТ—

ПІОНЕРСЬКІ



КОМІСАРИ

ПОЧАТОК
НОВИХ ДОРІГ

величезному морі інформації, яку несуть нам радіо, телебачення, преса. Розібратися в такому різноманітному потоці самої і зорієнтувати піонерів

У дитинство наших дітей ввійшла людина в червоному галстукі і з комсомольським значком на грудях. Ця людина веде їх у світ знань і праці, при цьому залишається добрим товаришем чуйним і доброзичливим, веселим і винахідливим, сміливим у мріях, невтомним у праці.

У нашій області сьогодні трудяться 570 піонерських ватажків. Постійно зростає кількість загальновихователів — спеціалістів народного господарства, представників інтелігенції, студентів. Серед них кращі з кращих — Людмила Попова — старша піонервожата Балахівської восьмирічної школи Петрівського району, Ольга Куделя з Іванівської восьмирічної школи Долішнього району, Світлана Михайлова з десятирічки № 9 м. Кіровограда, Жанна Арсенко із Завтуровської восьмирічки Устинівського району, старша піонервожата Кіровоградської восьмирічної школи Кіровоградського району Любов Пойманова. Немало в нашій області і прекрасних вожатих-виробничників. Це Павло Ювшин — секретар комітету комсомолу колгоспу «Жовтень» Новомиргородського району, Сергій Бойко — інженер зі Світловодська та багато інших.

Піонерський ватажок

80-х років повинен бути не тільки майстром своєї справи, а й взірцем борця за поширення марксистсько-ленінської ідеології повинен, правильно розуміти політичні явища, вміти їх пояснити. Це необхідна вимога до сучасного піонерського комісара як до працівника ідеологічного фронту.

Навчити дітей розуміти суть політичного курсу КПРС — почесний обов'язок піонерських комісарів. Сучасному вожатому нелегко бути лідером у

завданнях вожатого, учнів і сім'ї. Нехай ста не правилом життя кожного загону колективне обговорення піонерських газет і журналів, фільмів, радіо- і телепередач.

Комплексною програмою діяльності школярів став новий марш юних лєнінців. Другого жовтня стартує новий етап цього маршу, присвячений 60-річчю присвоєння імені В. І. Леніна комсомолу і піонерській організації. Нині треба ще раз подивитися, як піонерські працівники,

класні керівники донесли до своїх вихованців зміст етапів маршу. Засмучує сьогодні те, що в деяких районах примітивно підійшли до оцінки програми маршу юних лєнінців. Невизну тут бачать лише в скороченні маршрутів, у введенні нових понять, а ось орієнтації на моральний бік, руху вперед домоглися не скрізь.

29 жовтня нинішнього року в кожній піонерській дружині відбудеться велике свято — посвячення в загін старших піонерів, яке повинно стати особливим пам'ятним для юних лєнінців.

Про ці та інші питання йшлося на зльоті. Тепер слово його учасниці:

Галина Олександрівна МЕЛЬНИК, старша піонервожата Завалівської школи-інтернату Гайворонського району:

— Зліт — прекрасна нагода зустрітися зі своїми колегами — вожатими багатьох шкіл області. З того бойового піднесеного духу, що панував протягом усіх днів нашої зустрічі, роблю висновок: все почуте, побачене спонукає нас до праці ще натхненнішою.

Коротко про себе. Я, можна сказати, вожата зі стажем, який виправдовується тридцятьма роками. Я вже звикла до запитань типу: «Ну, скільки будеш з галстуком ходити? Освіту маєш, у школі — шана і повага. Давно вже можеш перейти на вчительську

роботу...» Та і сама у хвилини розпачу не раз хотіла розпрощатися з вожатською справою. Потім поганий настрій минає, і задушається: а хто ж, як не я, збір дружини проведе, трудовий десант допоможу організувати чи запросити на зустріч ветеранів Великої Вітчизняної війни? Про своїх вихованців подумую, і аж веселіше на душі стає.

Вважаю, що необхідно виробити певну періодичність проведення подібних зльотів. Адже це, по суті, не єдина форма спілкування вожатих у масштабах області. І вести мову не тільки про все хороше, що в основному було характерно для нинішнього зльоту, а більше ділитися досвідом, радитися, вирішувати проблеми.

У програмі зльоту були відвідання багатьох загальноосвітніх шкіл Кіровограда, які, безперечно, підуть нам на користь. Я особисто повітчалася у своїх колег із десятирічки № 6, як краще організувати роботу з жовтєвцями, а також у плані економії і бережливості. У нашій школі теж підхопили ініціативу «Бережливості у малому» — економия у великому. Добре діють пости бережливих, «книжечки на лікарня» при бібліотеці. Але вся наша робота буде марною, не зачепить дитячих душ, коли ми, дорослі, не наказуватимемо своїм вихованцям приклади для наслідування. Це я ось про що. Інколи в нашій школі не буває води. А вийдеш на вулицю селища і бачиш, що вода днями льється із водопровідних колонок. Як тут учити дітей бути дбайливими?

Доводиться чути від своїх молодших колег: не слухають їх діти, не цікавляться нічим. Сьогодні збір — ну, і що ж, якось відбудемо. Не всі прийшли збирати металом — обійдемося. Де береться у дітей така байдужість? Та від вас самих же, друзі! Хай ви зовні й не подаєте вигляду, але якщо в думках, у душі далекі від того, що робите, ваш внутрішній настрій обов'язково позначиться на ваших вихованцях. І тоді вже успіху в роботі не чекайте. Ваші невдачі в першу чергу залежать від вас самих.

Т. КУДРЯ.



На знімку: делегація піонервожатих з Гайворонського району.

Молодість у землі Кіровоградській

1. **ОРДЕНОМ** Червоного Прапора відзначені бойові заслуги комсомолу в роки громадянської війни.

Вони були першими. І їм було найважче, бо йшли до нового життя несторваними шляхами. А єдиною їх одне — віра в те, що правда на боці більшовиків. 16 березня 1919 року юнаки і дівчата Єлисаветграда зібралися на загальні збори Спілки комуністичної молоді. Місцева газета «Известия» Єлисаветградського Совета рабочих и крестьянских депу-

татов» у номері за 18 березня 1919 року повідомила, що збори прийняли таку резолюцію: «Визначаючи, що в теперішній момент, коли пролетаріат усього світу об'єднався, щоб дати останній рішучий бій світовій реакції, і коли старші товариші здобувають краще майбутнє, молоді робітники і робітничі не повинні залишатися байдужими. Ми повинні створити могутні спілки комуністичної червоної молоді, щоб взяти на зміну нашим старшим товаришам, бути свідомими і вірними захисниками комунізму».

Цей заклик почули юнаки і дівчата інших міст і сіл краю. Комсомольські осередки були створені в містах Бобринці і Новомиргороді, на залізничній станції Помічна, в Новогеорґієвську, а потім — в Олександрії і Знам'янці, на Новоархангельщині в селах Кальніболотях та Шляховому, в Новоукраїні, Рівному, Аджамці...

Відчувши радість вільної праці, юнаки і дівчата з небувалим ентузіазмом кидалися у вир боротьби за нове життя. А воно ставило завдання: згуртувавшись, боро-

нити завоювання Великої Жовтня.

Одними з перших у нашому краї комсомольську організацію створили новогеорґієвці. Бойо-

ка В. Коршенка. Під час заколоту отамана Григор'єва в Олександрії вони стали активними організаторами Першого зведеного комуністично-

ський райком партії, коли на селище почали наступати денікінці. Комсомольська організація не тільки направила в полк своїх кращих спіл-

ДО ДНЯ НАРОДЖЕННЯ КОМСОМОЛУ

У ТВОЇХ руках комсомольський квиток. На червоній книжечці з силуетом Ілліча — зображенням орденів. Шість поколінь комсомольців завоювали ці нагороди своєю працею, а іноді і ціною життя. Вони падали від куркульських кул і ударів білогвардійських шабел, відмінно несли трудову вахту, а потім, після зміни, незважаючи на втому, брали в руки гвинтівку і захищали своє селище від бандитів Григор'єва, Махна. Вони закривали грудьми амбразури фашистських кулеметів і піднімали країну з руїн. Підкорили цілуну, звели Кременчуцьку ГЕС, а нині будують Байкало-Амурську магістраль.

Знавай, друже, і в історії твого села, міста є події, які зберігає людська пам'ять: ось у цьому будинку збиралися перші комсомольці, обговорювали питання захисту завоювань революції; ось ця вулиця носить ім'я героя-комсомольця, що чинився в тій же школі, що і ти; а ось тут, на польовому стані, кілька десятків років тому відбувся мітинг з нагоди вручення трудової нагороди людині, лід керівництвом якої ти проклав першу борозну...

Молодь нашого краю йшла теж в перших рядах звияжців, щоб ті ордені прикрасили прапор Ленінського комсомолу.

ва юність випала на долю перших спілчан селища М. Філоненка, П. Зайцева, М. Гравовського, Н. Рувицького, П. Клочка, Г. Бондаренка, С. Варшавського, комсомольського ватаж-

го батальйону і невідомо разом з комуністами відзначилися в бою проти григор'євців. «Даш кавалерійський полк!» — з таким закличком звернувся до жителів району Новогеорґієв-

чан, а й провела в ній роз'яснювальну роботу серед населення. Полк було сформовано всього за десять днів.

За сигналами тривоги не раз збиралися в приміщенні міському ком-

Трагічний парадокс

В ЧОРАШНІЙ сипускині Полтавського медичного інституту Олександр Вавінський, звичним рухом поправивши на грудях флюороскоп, виїшов з ординаторської. Невисокого зросту, смаглявий, з уважними і добрими очима за тонкими скельцями окулярів, він якимось відразу припав усім до душі в кардіологічному відділенні Кіровоградської міської лікарні № 4. Чутливий до чужого лиха, він ніби забував про самого себе, дні і ночі проводив біля ліжок інфарктників.

Молодий лікар викликав не тільки повагу, а й довір'я своїх старших колег і хворих. А такий авторитет завойовується не одразу.

Тільки переступив поріг палати № 60, як тут же за спиною почув голос медсестри:

— Олександр Борисовичу, вас до телефону. Дзвонить ваша мати.

— Мама? — здивовано перепитав. Посіхом підняв телефонну трубку:

— Я слухаю... Що? Коли?.. Та це може бути...

Обм'яклий і зовсім розгублений, опустився на стілець:

— Мій батько... Розумієте, годину тому на вулиці у нього трапився інфаркт... Врятувати не змогли...

Годину тому, коли його батько помирає від серцевого приступу, Олександр Вавінський в реанімації рятував життя, роблячи руками (це найважливіший метод) масаж серця сивому ветерану війни. Хворому стало краще.

Сумний парадокс. Але горе найкраще заліковується роботою. І Олександр відразу ж після похорону батька повністю віддався тривожно-непокоїливим строго-відповідальним будням кардіологічного відділення.

* * *

М. Пересушко, робітник заводу «Червона зірка». «В інфарктне відділення я попав у дуже тяжкому стані. Але вже через кілька днів завдяки чудодійним рукам О. В. Вавінського з медсестер вилікували. Завтра мене мають виписати. За місяць серце моє наче вдруге народилося».

Велике вам спасибі, люди в білих халатах».

М. Цапенко, військовослужбовець: «Хотілось би водночас обійняти всіх лікарів і медсестер кардіологічного відділення і побажати їм найміцнішого здоров'я і найдовших років життя. У мене був другий інфаркт. І лягав я у лікарню з острахом. Про-

мент» повторили. І знову на троххсотому метрі із хворим стався сердечний приступ.

— Психологічна негодженість, — прокоментував цей факт Вавінський. — Проте здолати цей бар'єр необхідно. Спробуємо ще раз.

Цього разу перед самим «фінішем» хворого зупини-

ДОРОГОЮ ДОБРОТИ

НАРИС

те молоді лікарі ніби вплили в мене заряд молодості і енергії. Серце «відремонтували» добре. І почуваю я себе чудово».

Важкий бар'єр

ЦЮ О молодіка з швидко розплющеними очима і сумно зламаними бровами на блідому обличчі, привезла «швидка допомога» прямо з місця роботи. Він не стогнав, ні на що не скаржився, лише безжизним поглядом ковзав по лінолеумній доріжці, білих дверях палати, лицях лікарів і медсестер.

— Все буде гаразд, — заспокоїливо промовив Олександр Борисович і усміхнувся, — вашу болячку ми скоро втихомиримо.

— Це добре, — прошепотів хворий і тут же запитав: — А коли мені можна буде ходити?

— Днів через десять, дванадцять.

— Це правда? — зраділо перепитав хворий.

— У нас такими речами не жартують, — відповів Вавінський і, глянувши на годинник, поспішив до сусідньої палати.

Через два тижні, як і обіцяв Олександр Борисович, хворого вивели на «стартову» доріжку довжиною в триста метрів. Пройти її рівним, спокійним кроком можна було без особливих зусиль. Це хворий і зробив. Але на останньому метрі занувся і ледве не впав.

За кілька днів «експери-

мент» повторили. І знову на троххсотому метрі із хворим стався сердечний приступ.

— Не зможу... Скоро триста метрів.

— Як там триста метрів. До кінця доріжки ще дві хвилини ходу. Ну, пішли.

Вони вдвох рушили по триста метрів доріжки і коли минули фінішну лінію, лікар легко зітхнув і сказав:

— Розплющуйте очі, все в порядку. Ви перемогли. Дистанція подолана.

Хворий розгублено роззирнувся і нараз усе зрозумів.

— Невже пройшов? — радісно вигукнув і попросив: — А можна тепер пройти цю відстань із розплющеними очима?

— Навіть треба, — підбадьорив його Вавінський. — Ідіть сміливо і не зупиняйтеся.

Незначний, характерний штрих до колективного портрета медичних працівників кардіологічного відділення, де в основному працюють молоді. Та і самому завідувачу О. В. Вавінському тільки минуло 28 років. Особливою повагою у хворих користуються комсомолки-медсестри Валентина Савченко, Лариса Токар, Світлана Лев, Валентина Чмуневич, а також їхні старші колеги Тетяна Сергіївна Селімова, Лідія Олександрівна Носкова, Галина Михайлівна Войнаренко і Любов Дмитрівна Пучко.

Майстерня серця

В СІ ВОНИ такі нескорожні один на одного, молоді лікарі кардіологічного відділення. Вищий середнього зросту, з трохи уповільненими рухами і допитливим, серйозним поглядом з-під скелець окулярів Микола Петрович Сулима. Молодий ветеран відділення, неговіркий, із тихим заспокоєним голосом Леонід Станіславович Чичкап. І смаглявий, зібраний, присікливо-уважний до кожної скарги хворого Анатолій Данилович Бондар, який недавно закінчив проходження інтернатури (стажування) у цьому відділенні, де і залишився працювати.

У реанімаційну палату всі вони заходять з особливим хвилюванням. Тут «оживляють» серця.

Масаж серця. Рука — на руці. І вібруючі рухи повторюються хвилю, третю, десятку. Уже піт зрошує чоло лікаря, але він уперто намагається змусувати працювати безпомічний клубочок м'язів.

Це не тільки відповідальна, а й фізично важка робота.

— Олександр Борисовичу, «швидка» привезла хворого Н., — медсестра поправила накрохмалену шапочку і здивовано продовжила: — Просто аж не віриться. Це вже вкотре?

— П'ятий раз, — відповів Вавінський.

І на цей раз молоді лікарі вийшли із неймовірно важкого серця з перемогою. Почесною і заслуженою. Уже цього року у випадках клінічної смерті до життя було повернуто понад 40 хворих.

Молоді варті здоров'я в білих халатах приходять до нас дорогою доброти і чуйності. Почасти їм завдячуємо не тільки своїм здоров'ям, а й щастям.

Ось чому лише за цей рік до книги відгуків записано понад 80 подяк лікарям і медсестрам кардіологічного відділення Кіровоградської міської лікарні № 4, колектив якої очолює заслужений лікар УРСР А. В. Бостоганашвілі.

В. ГОНЧАРЕНКО,
член Спілки журналістів СРСР.

Браво, мушкетери!

Як ми уже повідомляли, в ДЮСШ обласної ради ДСТ «Спартак» минулого вівторка почалися всеозюні юніорські змагання на першість центральної ради цього товариства з фехтування серед збірних команд республіканських організацій та міст Москви і Ленінграда.

На другий день турніру були розіграні нагороди в особистому заліку серед 36 шаблівців країни. Чемпіоном став представник збірної РРФСР, кандидат у майстри спорту шістнадцятирічний Георгій Піскунов, який у фіналі переміг лєнінградця Михайла Новикова з рахунком 12:11.

Успішно виступив студент Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування, 18-річний кандидат у майстри спорту Сергій Колотуха, який виступав у складі збірної команди України. Тренує його В. Литен-

они виграли зустріч і стали бронзовими призерами.

Перше місце серед команд рапіристів посіла збірна Ленінграда, яка з рахунком 5:4 завдала поразки збірній РРФСР.

У вісімку найсильніших рапіристів, які розіграли призіві місця за олімпійською системою, увійшли 3 представники з Російської Федерації, 2 москвички та по одній спортсменці з України, Таджикистану, Вірменії. Фінальний бій виграє кандидат у майстри спорту Тетяна Тапєха (м. Москва).

Останнім часом фехтування бурхливо розвивається в південних союзних республіках країни. Про це переконливо свідчать поєдинки юніорів-шпажистів. Фінальний бій проїшов без багаторазових чемпіонів — лєнінградців. Тут чемпіоном став Віталій Волчков, кандидат у майстри спорту з Узбекистану.

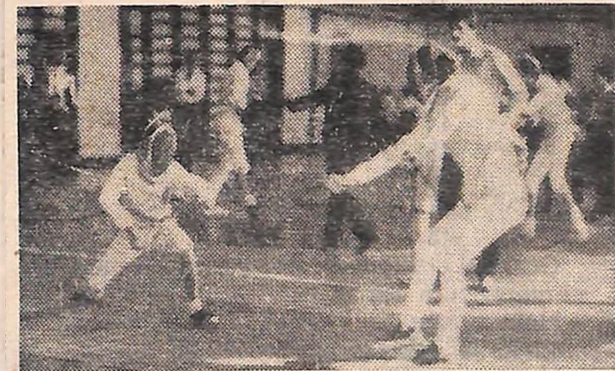


пенко. В поєдинку за третє місце Сергій зустрівся з харків'янином Володимиром Зорею. Колотуха швидко нав'язав супернику свою манеру бою, стрімко йшов у блискавичну атаку, зміло захищався. Виявивши високі бійцівські якості, продемонструвавши зрілу спортивну майстерність, Сергій із рахунком 10:4 завдав поразки В. Зорі і таким чином став третім призером.

Вперше Сергій прийшов у спортивний зал ДЮСШ обласної ДСТ «Спартак»,

Збірна команда рапіристів Москви і на цей раз підтвердила звання найсильнішої, завдавши у фіналі поразки команді Таджикистану з рахунком 5:1. Третім стали українці, які перемогли лєнінградців з таким же рахунком.

Знову порадували спеціалістів та глядачів представники Казахстану. Іх збірна шпажистів впевнено увійшла у фінал, де зустрілася з командою України. Вирішальний поєдинок приніс перемогу збірній Казахстану з рахунком 5:3.



коли вчився в 4 класі Кіровоградської середньої школи № 24.

У серпні цього року Сергій у складі збірної обласної ДСТ «Спартак» брав участь у першості Української ради товариства серед юнаків 1964—65 років народження в м. Луцьку. Тут він став найсильнішим у турнірі шаблівців.

Відзначився Сергій Колотуха і на третій день змагань, коли тривала командна першість центральної ради ДСТ «Спартак» серед шаблівців і рапіристів.

Фінальний поєдинок шаблівців виграє збірна Казахстану з рахунком 5:4 у мушкетерів РРФСР. А в поєдинку за третє місце зустрілися давні суперники — збірні України та Ленінграда. Вперед свою команду повів Сергій Колотуха. Його приклад наслідували товариші по команді Володимир Зоря з Харкова та княгиня Сергій Сівак. З рахунком 5:1

У загальнокомандному заліку перехідний приз залишився в минулорічних переможців — збірній РРФСР, яка набрала 141 очко. Друге місце завойовувала збірна Ленінграда — 115 очок, на третьому спартаківці — України (104 очка).

Головний секретар змагань, суддя республіканської категорії М. І. Токарєв (м. Москва) повідомив, що всього в змаганнях взяло участь 153 юних фехтувальники (тут було 23 майстри спорту СРСР, 82 кандидати в майстри). Серед учасників збірної команди України найкраще виступив кіровоградець Сергій Колотуха, який вніс у загальнокомандну копилку 15 очок.

В. ПЕРЕВЕРЗЕВ.
На знімках: Сергій КОЛОТУХА з своїм тренером В. ЛИТВИНЕНКО; під час тренування. Фото В. ЧЕРЕДНИЧЕНКА.

сомолу (воно знаходилося на розі нинішніх вулиць Шевченка і Калініна) елісаветградські комсомольці. Обвішані кулеметними стрічками і гранатами, ці жителі бідняцьких каарталів приходили сюди, щоб розв'язати найважливіше питання. Співали тут свою улюблену «Вперед, зорі назустріч»...

Вже через кілька днів після заснування комсомольської організації елісаветградці тридцять процентів складу спільчан відправили до лав Червоної Армії. 27 квітня 1919 року вони провозили до червоного війська 50 своїх кращих товаришів. А ті, що залишилися, створили комуністичний батальйон. Його бійці перейшли на казармене становище і вісім годин стояли біля верстата, а потім ще вісім оводили військовою справою, несли караульну службу.

У травні 1919 року бійці елісаветградського комсомольського загону, що діяв разом із загонами ВЧК і латиських стрільців, проявили вели-

ку відвагу і мужність у бою з бандою Григор'єва біля залізничної станції Канатова. У жорстокому нерівному бою чимало комсомольців загинули.

Григор'євці зайняли місто. Комсомольці, що лишилися живими, пішли в підпілля, а 20 травня разом з робітниками вибили бандитів з міста.

У цей складний період комсомольці Елісаветграда разом з партійними працівниками активно допомагали голодуючим робітникам брательної Радянської Росії. 1 травня 1919 року вони провели «хлібний тиждень» в Елісаветградському повіті і зібрали для трудящих Петрограда 120 пудів хліба.

З ентузіазмом відгукнулися на заклик В. І. Леніна новоукраїнські комсомольці. Вони посадили великий город картоплі і восени 1920 року відправили на ім'я Леніна для дітей Півночі вагон продуктів. «Тижні сухаря», «хлібні тижні» в той час проводили всі комсомольські осередки

нашого краю, відправляли голодуючим Півночі зібрани продукти.

Та робити мирні справи завважали контрреволюційні недобитки. І тоді комсомольці ставали на захист своїх сіл і міст. У одному з таких боїв комсомольці новоствореної організації Новоукраїнки вкрили себе невамирною славою. У грудні 1920 року, коли махновці напали на місто, на його захист разом із комуністами і червоноармійцями стали всі спільчани. Відбивали атаки мужньо. Приклад показував ватажок Іван Демченко. То був його останній бій, ім'я героя навічно занесено до списків районної комсомольської організації.

У важкий період громадянської війни партія звернулася до народу із закликом «Усі сили проти Врангеля!». Ослаблені боями місцевого значення комсомольські осередки сіл і міст нашого краю знову провели мобілізацію до лав Червоної Армії. «У першій половині 1920 року Бобринецький райком комсомолу, — згадував пізні-

ше один із перших комсомольців Бобринецького району Я. Маслов, — провів дві великі масові мобілізації молоді на боротьбу з білогвардійцями. Комсомольці цілодобово охороняли місто». У серпні 1921 року комсомольці дістали завдання виступити на зустріч банді Махна. Бій відбувся в Катрисанівці та Ведмежій Балці. Комсомольські загони відбили села у бандитів.

Боротьба тривала. Вже й після розгрому інтервентів та основних сил внутрішньої контрреволюції комсомольцям доводилося стояти за верстатом і тримати порядок гвинтівку.

Вони працювали не лише в цехах заводів і фабрик, а й виявляли ініціативу — заготовляли паливо для шкіл, підприємств транспорту, брали участь у суботниках і недільниках, відкривали клуби і вели активну політичну і культурно-масову роботу. Кожен знав, що відстоює справу Леніна, йде у бій в ім'я світлого майбутнього.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

ЯКОСЬ в облспорткомітеті виникла дискусія про виховання спортсменів високого класу у провідних спортклубах Кіровограда. Йшлося про спад у спортивно-масовій роботі в цих колективах. І тоді ветеран спорту В. Л. Звержковський підкреслив:

— Все починається з комплексу ГПО. Можу твердити: де його вміло впроваджують в дію, там є й спортсмени, що виступають вдало на спартакіадних турнірах. Візьмемо, скажімо, спортклуб «Машинобудівник». Представники машинобудівного технікуму уже багато років підряд успішно стартують на обласних і республіканських турнірах з багатоборства ГПО. Є розрядники, є кандидати в майстри. І кращі значківці поповнюють спортивні секції, вихованці яких не раз входили до складу збірних області.

Це — учні технікуму. А чому ж серед кращих спортсменів немає студентів педінституту, інституту сільськогосподарського машинобудування, курсантів вищого льотного училища цивільної авіації?

У списках чемпіонів щорічного обласного фіналу з багатоборства ГПО на призи «Комсомольской правды» не було жодного представника згаданих студентських клубів. Можливо, хоч ті, хто закінчив ці вищі навчальні заклади, поповнили низові колективи фізкультури області, зробили крок уперед до майстерності в багатоборстві ГПО? Таких у списках учасників обласного фіналу теж немає.

А як визначилися колишні вихованці факультету фізвиховання, котрі нині, працюючи в школах області, повинні повсякчас бути в належній спортивній формі самі і вести до висот майстерності своїх вихован-

ців? Знову доводиться констатувати невтішний факт: молоді вчителі фізкультури рідко виступають на районних і обласних змаганнях, а їх вихованці на обласному фіналі з багатоборства ГПО показали найнижчі результати.

Як не дивно, але комплекс ГПО в колективі педінституту ще не набув популярності (хоч у звітах об-

Декан факультету фізвиховання В. С. Язловецький постійно виправдовується:

— Ми готуємо не високі класні спортсменів, а передусім — педагогів.

Але ж, гадаємо, він не стане спростовувати і таке твердження: якщо в міську чи сільську школу прийде працювати вчителем фізкультури майстер спорту з легкої атлетики чи баскет-

допоможе деканату і спортклубу в розв'язанні цієї проблеми ректорат вузу?

А вихід із скрутного становища знайти не так уже й важко. Передусім потрібно проаналізувати упущення. Студентів можна покликати на старт, якщо буде спортивний майданчик біля гуртожитку інституту (а їх не обладнано). Юнаки і дівчата з більшим задоволенням

решували питання дальшого піднесення масовості фізкультури і спорту, вносили цікаві пропозиції, розповідали про експерименти, які, на їх думку, активізують роботу по підвищенню спортивної майстерності. Однак від слів до справ іще далеко. Коли треба було захищати честь області на фіналі VIII Спартакіади України, то тільки чотири курсанти вийшли на старт. Внесок «Ікара» в загальну копилку очок дуже мізерний — 5,5.

Коли підбивалися підсумки VII Спартакіади УРСР, критиці був підданий спортклуб КІСМу. Адже вихованці цього вузу тоді дали області лише 8 очок. І ось уже є перші зрушення — на фіналах VIII Спартакіади студенти мали 133 очка. Це, звичайно, мало порівняно з тим, що планувалося. В інституті ще повільно розвиваються ігрові види спорту, легка атлетика. Багато говорили про те, щоб розв'язати проблему тренерських кадрів із класичної боротьби. Однак вчасно конкретних заходів не було вжито. І «класовики» підвели збірну області. А з ними і велосипедисти, які почали підготовку до спартакіадних змагань на два місяці пізніше, ніж треба було. А надія була на них неабияка. Адже вихованці досвідченого тренера С. І. Симоненка непогано виступали на III молодіжних іграх.

І все ж кісмівці на критику реагують належним чином. Ось уже заявили про себе велосипедисти, які після спартакіадних турнірів не пішли на канікули, а під час літніх тренувань подолали по 20 тисяч кілометрів важких трас. І є вже бажаний результат — Олександр Шмиголь, Сергій Корж стали чемпіонами республіканської ради «Буревісника». А через кілька днів після цьо-

го студенти В. Климов, О. Шмиголь, І. Хрипко, В. Дементьєв, І. Пилипенко та А. Краснощоків успішно фінішували на Всесоюзних студентських змаганнях з велоспорту. Ще один старт всесоюзного масштабу — Іван Хрипта виконує норматив майстра спорту.

Активізувала свою роботу секція класичної боротьби. З молодими спортсменами працюють досвідчені тренери М. Бондар, О. Герушта, О. Криворучко. Облрада ДСТ «Буревісник» відкрила в інституті ДЮСШ, де навчаються кілька груп юних борців класичного стилю. Для них виділений спеціальний зал, де встановлено потрібне обладнання, є інвентар для силових підготовки.

З ініціативи фізкультурних активістів, комітету комсомолу обладнується спортивне містечко біля гуртожитку КІСМу. Тут після лекцій тренуються щодня по 150—200 студентів — баскетболісти, волейболісти, легкоатлети, багатоборці ГПО. Останні кілька днів тому повернулися із республіканських студентських змагань, де командою увійшли в десятку кращих.

Тож є всі підстави сподіватися, що проблема розвитку студентського спорту в цьому вузі буде розв'язана належним чином. Для цього об'єднали свої зусилля ректорат, студпрофком, комітет комсомолу, фізкультурні працівники і громадські помічники. В новому олімпійському році кісмівці обіцяють домогтися вагомих результатів у масовості і майстерності. Такий орієнтир мають вибрати і спортклуби педінституту та «Ікар».

М. ШЕВЧУК,

спецкор «Молодого комунар».

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Була надія на «Ікара»

чи далеко до олімпу?

та інші студентські спортивні клуби Кіровограда, але тільки окремі представники цих організацій мали залікові очки на спартакіадних турнірах

ласній раді ДСТ «Буревісник» значиться, що в цьому вузі за перше півріччя підготовлено 700 значківців із 2645 студентів).

А тепер поговоримо про розвиток олімпійських видів спорту. Чи багато вихованців педінституту ввійшли до складу збірних області? В довідці облспорткомітету значиться: «На фіналах VIII Спартакіади УРСР виступало 9 спортсменів спортклубу, які дали всього 6 залікових очок» (для порівняння: авангардівка Марина Корвегіна на змаганнях з плавання мала 122 очка).

Виручас команду цього вузу факультет фізвиховання. Проте нині тут лише окремі фахівці займаються тренерською роботою. Є успіх у М. Й. Гасмана (спортивна гімнастика), В. С. Бикової (художня гімнастика), В. О. Дубіна (баскетбол), О. Г. Циганенка (велоспорт). Ось і всі імена.

болу, то неодмінно захоче створити секції вдосконалення спортивної майстерності. І власним прикладом покличе на старті юнаків і дівчат.

Проте майстри (здебільшого вони з тих, хто вже до вступу в вуз мав високу спортивну майстерність), не йдуть у школи області. Залишаються там, де їм запропонують краще місце і кращі умови для дальшого вдосконалення.

Не будемо звинувачувати у цьому одного В. С. Язловецького. Хоч тут від декана факультету фізвиховання, звичайно, залежить немало. Він знаходить час і на те, щоб самому потребувати у групі «Здоров'я», вийти на старті Всесоюзного дня бігуна. Він і серед багатоборців ГПО. А чому ж інші працівники факультету не стануть поруч з ним і не поведуть за собою студентів? Чому ж не

змагатимуться не в задушливому спортзалі, а на відкритих спортивних майданчиках. В облраді «Буревісника» нам повідомили, що більшість факультативних занять зі студентами проводяться в спортзалі, бо вуз не має свого типового спортивного комплексу (виняток — факультет фізвиховання). Рідко студентська молодь бере участь в масових легкоатлетичних пробігах, що влаштовуються безпосередньо на факультетах. А коли студентів покличуть один-два рази в рік на міські змагання (скажімо, в донь бігуна, під час Тиждня фізкультури), то їм від цього більше шкоди, ніж користі.

НЕ АБІЯКІ надії покладались на вихованців спортклубу «Ікар» (вище льотне училище цивільної авіації). Керівники кафедри фізичного виховання на обласних активах, де обгово-

ШАНОВНІ ТОВАРИШІ!

З 1 жовтня у м. Києві вводиться семизначна нумерація телефонів мережі МТС, яка починається з цифри «4».

Перні дві цифри номера телефону замінюються на три:

40 на 440
41 на 441
42 на 442
43 на 443
44 на 444
45 на 445
46 на 446
47 на 447
48 на 448

Останні чотири цифри номера телефону залишаються без змін.

Наприклад:

42-30-99 замінюється на 442-30-99,
45-12-99 замінюється на 445-12-99.

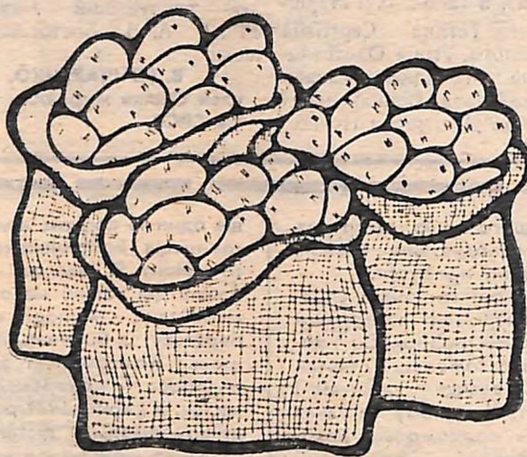
Адміністрація Кіровоградської МТС.

Зам. 101.

ШАНОВНИЙ ЧИТАЧУ!

Не забудь передплатити
ГАЗЕТУ
«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
НА 1984 РІК

До уваги сільського населення!



Заготівельні пункти споживчої кооперації закуповують картоплю і цибулю. Здавайте її чистою і сухою.

Ціни за домовленістю, але не вище 20 копійок за кілограм картоплі і 40 копійок за кілограм цибулі.

В разі потреби

кооператори забезпечать вас тарою і транспортом.

Шановні товариші, користуйтеся послугами заготівельних пунктів споживчої кооперації.

УПРАВЛІННЯ
ЗАГОТІВЕЛЬ
КІРОВОГРАДСЬКОЇ
ОБЛСПОЖИВСПІЛКИ
УКООПТОРГРЕКЛАМА
Зам. 95.

Кіровоградське міське бюро ПО ПРАЦЕВЛАШТУВАННЮ НАСЕЛЕННЯ

запрошує для постійної роботи на промислові підприємства і будови міста працівників таких спеціальностей:

газоелектрозварників,	екскаваторників,
слюсарів,	майстрів,
токарів,	лаборантів,
тепларів,	держстрахгентів,
мулярів,	економістів,
малярів,	плановиків,
монтажників,	контролерів,
формуваньників,	водіїв тролейбусів,
трактористів,	фотографів,
водіїв усіх категорій,	жестяників,
автослюсарів,	учнів взуттєвників,
ізолювальників,	приймальників замовлень,
слюсарів-сантехників,	нянь дитячих садків,
електриків,	продавців,
електромонтерів,	секретарів-друкарок,
фрезерувальників,	інспектора відділу кадрів,
мотористів,	інженерів,
технічних працівників,	закальників морозива,
арматурників,	бухгалтерів,
техніка-гідролога,	касірів,
комірників,	буфетників.
товарознавців,	
вантажників,	
санітарок,	

По довідки звертатися на адресу: м. Кіровоград, вул. Карла Лібкнехта, 26, вул. Щорса, 2.

Зам. 102.

«Молодой комунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітету
ЛКСМ України.

На українському мові



НАША АДРЕСА:
316050, МСП,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.



ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Обсяг 0,5 друку. арк. Зам. № 477. Тираж 51 500.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.